

Haarlem 18 dec. 07

Beste commissieleden,

Tijdens de begrotingsbehandeling voor 2006 in november 2005 dienden de Christenunie en mijn eenpersoonsfractie een motie in die het college verzocht de situatie van illegale prostituees in beeld te brengen, m.n. de sociaal maatschappelijke kant en het opstarten van een actief prostitutiebeleid.

Mij ging het erom dat in kaart gebracht zou worden in welke situatie vrouwen verkeren en of er uitbuiting plaats vond. Vrouwenhandel, minderjarigen, mishandeling, dwang enz.

De Christenunie vindt het belangrijk dat er uitstapmogelijkheden zijn.

Haarlem is daarna benaderd door het ministerie van justitie om mee te werken aan een deelonderzoek welke exact was gericht op datgene waar de motie om vroeg.

De Christenunie heeft, zo begreep ik voor de begroting van 2008 opnieuw een motie ingediend met het verzoek € 30.000.- UPC gelden vrij te maken voor het aanstellen van een vertrouwenspersoon voor prostituees. Die motie werd ontraden door het college en de Christenunie trok de motie weer in na toezegging van het college dat de discussie zou worden voortgezet n.a.v. de resultaten van deelonderzoek.

Dat deelonderzoek van het ministerie is inmiddels afgerond en nu staat voor donderdag 20 december op de agenda van de commissie bestuur het agendapunt: "toezeggingen n.a.v. evaluatie prostitutiebeleid"

(de vorige raad heeft besloten dat de UPC gelden enkel gebruikt mogen worden voor welzijnszaken)

Nu doet B&W aan de commissie het voorstel om de € 30.000.- toch maar niet in te zetten voor een vertrouwenspersoon maar de gelden over te brengen naar het UPC budget. In de bijgevoegde brief die jullie erbij kregen staat n.l. dat er geen concrete aanwijzingen gevonden zijn voor een verschuiving naar illegale segmenten van de branche binnen de regio's en worden argumenten aangedragen voor het feit waarom er een afname van de legale prostitutiebedrijven plaatsvindt. Argumenten die voor mij eerlijk gezegd niet erg overtuigend klinken. Ik ben van mening dat het college met dit voorstel geen recht doet aan de vrouwen die in de illegaliteit zijn verdwenen en de argumenten komen op mij over als een vorm van struisvogelpolitiek.

Ik heb me een beetje in het onderwerp verdiept en o.a. het WODC rapport doorgenomen en zo eenvoudig als het college het wil laten voorkomen is het niet. Schijn bedriegt.

Ten eerste:

Haarlem heeft pandgebonden bedrijven met een maximum van zes ramen in de Bakenesbuurt. Al deze panden hebben een woonbestemming en dat betekent dat bij opheffing van raamprostitutie het pand terugvalt in de woonvoorraad en dus niet meer als raamprostitutie kan worden geëxploiteerd. Een parapluverordening is in oktober 2000 van kracht geworden om vestiging van nieuwe seksinrichtingen te reguleren, omdat ofschoon het als een legaal bedrijf dient te worden gezien, wil Haarlem toch liever niet dat op bepaalde locaties deze inrichtingen worden geopend.

Haarlem heeft in de Bakenes ook drie poortjes en ook deze vallen evenals de ramen onder het overgangsrecht. Het vestigingsbeleid is dus behoorlijk streng. Het maximum wat in Haarlem is toegestaan is 25 sexinrichtingen en 2 escortbedrijven. Dat was de stand in juli 2000 dan ook. In 2006 waren er echter nog 17 sexinrichtingen en 0 escortbedrijven.

Haarlem voert dus een ontmoedigingsbeleid.

(de rechter heeft hier trouwens over uitgesproken dat gemeenten geen morele afweging mogen maken omdat de wetgever dat reeds heeft gedaan.)

Een en ander heeft in Haarlem het effect en dat staat klip en klaar in de evaluatie van oktober 2006 dat door dit strenge vestigingsbeleid de prostitutie zich verplaatst naar illegale segmenten!

En dan zegt het deelrapport dat er geen concrete aanwijzingen zijn gevonden voor een verschuiving naar illegale segmenten!

Een en ander staat haaks op elkaar.

Daar komt nog bij dat 0 escortbedrijven helemaal niet hoeft te kloppen, want vanwege het feit dat escort niet pandgebonden is, is deze branche onbeheersbaar. Ook dit staat in de nota.

Dan weet men toch niet of er wel en hoeveel escort bedrijven er eventueel zijn?

Ten tweede:

Werknemers uit de nieuwe EU of associatielanden mogen hier werken, maar hebben een werkvergunning nodig. Sexwerk wordt ondanks dat het gelegaliseerd is niet door de Nederlandse overheid gezien als werk dat de economie ten goede komt en krijgen prostituees derhalve geen werkvergunning. Gevolg is dat ze de illegaliteit ingaan.

Het is paradoxaal dat prostitutie sinds 2000 als normaal werk wordt beschouwd maar een werkvergunning geweigerd wordt.

De groep vrouwen zonder werkvergunning verdwijnt dus in de illegaliteit.

Ten derde:

In het rapport van het Wetenschappelijk Onderzoek en Documentatiecentrum (WODC) van het ministerie van justitie staat onder het kopje 'uitbuiting' dat het een complicerende factor is dat prostituees zowel met exploitanten als met pooiers te maken hebben. Bij de vergunningverlening en handhaving gaat de aandacht uit naar de exploitant. Er kan sprake zijn van een goedwillende en soms een onwetende exploitant die zich aan alle regels houdt, terwijl de prostituee tot werken wordt gedwongen door een pooier. Dan is het op papier een keurig bedrijf, terwijl tegelijk in het bedrijf slachtoffers van mensenhandel te werk zijn gesteld.

In Haarlem was er een afspraak met de politie dat er 6 keer per jaar gecontroleerd zou worden op illegaliteit en mensenhandel, maar door een gebrek aan capaciteit bleek dit niet mogelijk.

Hoe wordt een en ander gecontroleerd?

Inmiddels is er een prostitutiecontrole team, maar dat is gerelateerd aan de vreemdelingen politie. Dat lijkt niet handig als je illegale vrouwen wil helpen.

Van deze vrouwen moet je eerst vertrouwen winnen en ik kan mij niet voorstellen dat de vreemdelingenpolitie vertrouwen wint van deze groep.

Ten vierde:

Arbeidsomstandigheden.

Die blijken nogal verschillend te zijn. In het rapport van het WODC staat dat de arbeidsinspectie niet actief optreedt in de prostitutiebranche, terwijl Haarlem zegt niet op de arbeidsomstandigheden te letten omdat de arbeidsinspectie daarvoor is. Het zelfde geldt voor de hygiënische omstandigheden. Ook daar wordt in Haarlem niet op gecontroleerd. 70% van de Nederlandse doen dit echter wel.

Ten vijfde:

Uitstapmogelijkheden.

Het verlaten van de prostitutie wordt bemoeilijkt door het ontbreken van voorzieningen.

Escortbranche.

Het grootste probleem ligt echter in de escortbranche omdat die niet of nauwelijks te controleren is. In de B&W nota van oktober 2006 staat dat de escortbranche zich kan onttrekken aan overheidstoezicht vanwege haar mobiele karakter.

Bovendien zo staat in de nota biedt het handhavinginstrumentarium van gemeenten onvoldoende aanknopingspunten om handhavend te kunnen optreden tegen de deze branche. Hierin kan de gemeente Haarlem met haar gemeentelijke prostitutiebeleid geen verandering en verbetering brengen aldus de nota.

Hiervoor zou landelijke wetgeving noodzakelijk zijn. Zo ziet u maar.

Resumerend.

Er kunnen nogal wat vraagtekens gezet worden bij de conclusie van het college. Zeer waarschijnlijk is de evaluatie is gebaseerd op legale bedrijven. (zelf dan kunnen er addertjes onder het gras zitten) De vraag die in de motie is gesteld, daar is niet aan voldaan. Het is juist de bedoeling dat de slachtoffers van vrouwenhandel die uitgebuit worden opgespoord en daar gaat het college door deze manier van redeneren volkomen aan voorbij. Groningen heeft een vertrouwenspersoon voor de prostituees en op andere plaatsen zijn ze reeds ook actief. Het zijn schakels tussen de overheid en de wereld van de prostitutie.

Ook in Haarlem moet een vertrouwenspersoon komen. Laten we die € 30.000.- inzetten voor een jaar en dan evalueren. Dat is beter dan op voorhand al te roepen dat wij dat niet nodig omdat in Haarlem (hoe is het mogelijk) geen problemen zouden zijn.

Ik noem dat struisvogelpolitiek

Dus beste mensen van de commissie bestuur: Zeg NEE! tegen dit voorstel!

Ik reken op jullie!

Groet, Tiny van Hoeijen.